

UTSTILLING. «Fence/defence» på Bomuldsfabriken

Aktuell utstilling om stengsel og beskyttelse

Med ordspillet fence (gjerde)/ defence (forsvar) fokuserer Bomuldsfabriken Kunsthall på stengsel og beskyttelse.

FRIDA FORSGREN

ANMELDER
frida.forsgren@uia.no

Har doktorgrad i kunsthistorie og jobber som førsteamanuensis ved Institutt for religion, historie og filosofi ved Universitetet i Agder. Hun har forsket på italiensk renessanse, amerikansk modernisme og arbeider nå med norsk samtidskunst.

Utstillingen tar opp aktuelle politiske temaer, men også mer almenne temaer som hva det vil si å være innenfor/utenfor, trygg/utrygg og innesperret/fri. Og kanskje er de verste fengslene de vi skaper for oss selv?

MATERIALETS POTENSIALE

Et av de første verkene i utstillingen er tekstilarbeidet «The Girl with the Dust Mask» (2015) av Marit Helen Akslen som umiddelbart fanger oss inn med sorte, anklagende øyne. Jenta ser opp på oss over en symaskin, og mens vi går nærmere ser vi at de sorte og hvite bildepixlene består av en tett vev av «made-in» merkelapper. Made-in-China. Made-in-Bangladesh. Hun er en av de unge jentene som får 2 kroner måneden for å sy t-skjortene vi kjøper i kjedebutikkene, og øynene hennes uttrykker historien om hennes økonomiske ufrihet kontra vår frihet. Måten Akslen får materialiteten i arbeidet til å fortelle jentas historie er svært virkningsfull. Jenta er laget av det samme stoffet som merkelappene hun syr, noe som understreker klaustrofobien i det økono-

miske systemet hun er fanget i. På lignende, treffende måte bruker Akslen materialets potensiale i verket «so don't...» (2009) hvor myke gule ørepropper stilet i forførende krøllskrift hvisker at vi ikke må være redd for fremmede lyder. Hele verket er luftig som en sky, som pakket inn i den samme privilegerte bomullen store deler av den vestlige verden er innhyllet i. I «Cover for Alan Kurdi» (2018) danner et signaloransje oljehyre lik-kledet som dekket den kurdiske gutten Alan, 3-åringen som ble symbolet på massedøden under flyktningkrisen i 2015. Dette er sterke verk, som formidler solid takket være poengtert bruk av materialet.

«FENCE/DEFENCE»

Geir M. Brungot arbeider også med stengsel-problematikk, men på en langt mer konkret måte enn Akslen. Fotografiene hans er tatt fra den innesperredes synsvinkel, og verden skimtes enten gjennom piggrådgjerder, metallgittere, eller persienner. Den ytre verden er hele tiden bevisst holdt diffus, mens det kompositoriske fokuset rettes mot selve stengselen. De dystre grå/sort tonene i fotografiene bidrar til å formidle en sterk følelse av å være nettopp sperret inne, både psykologisk og fysisk. De mest vellykkede i serien synes jeg er triptyken (Sal F) der han nærmer seg nesten total abstraksjon, og hvor det stofflige og sanselige virker sterkt nettopp fordi det er svakere artikulert. I mange av de andre fotografiene synes jeg tematikken kan bli litt overtydelig og anmassende, men der Brungot mer forsiktig lar oss sanse budskapet sitt, kommer han desto sterkere gjennom.

SAMMENSTILLINGEN

Når det gjelder sammenstillingen

«The Girl with the Dust Mask» (2015) av Marit Helen Akslen. FOTO: HARALD SOLBERG

av tekstilarbeidene til Akslen og Brungots fotografier fungerer den svært godt. Der Brungot zoomer innover og tematiserer psykologisk innestengthet, tematiserer Akslen overordnede politiske og økonomiske skillelinjer. Og visuelt fungerer Akslens lekne materialbeherskelse som en frisk kontrast til Brungots realisme. Igjen viser Bomuldsfabriken Kunsthall hvordan sikker kuratering lager et virkelig godt visuelt narrativ.

«So don't» av Marit Helen Akslen (2009). Myke gule ørepropper stilet i forførende krøllskrift hvisker at vi ikke må være redd for fremmede lyder. FOTO: HARALD SOLBERG

Verden skimtes enten gjennom piggrådgjerder, metallgittere, eller persienner i bildene til Geir M. Brungot. FOTO: HARALD SOLBERG

«Cover for Alan Kurdi» (2018) av Marit Helen Akslen. FOTO: HARALD SOLBERG